

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **navrhovatelů: a) Obec Sedliště, IČ 00277347, Sedliště 46, 570 01 Litomyšl, b) Obec Bohuňovice, IČ 00276421, Bohuňovice 13, 570 01 Litomyšl, c) Zemědělské obchodní družstvo Opatovec, IČ 00129828, Opatovec 201, 568 02 Svitavy, d) Ing. M.F., nar. „X“, „X“, všichni zastoupeni: Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem, se sídlem AK v Táboře, Příběnická 1908, 390 01 Tábor, proti odpůrci: Pardubický kraj, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o návrhu na zrušení Zásad územního rozvoje Pardubického kraje vydaných jako opatření obecné povahy usnesením zastupitelstva Pardubického kraje č. Z/170/10 dne 29.4.2010,**

t a k t o :

- I. Návrh s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelé n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení a odpůrci se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé se návrhem ze dne 20.7.2012 domáhali zrušení Zásad územního rozvoje Pardubického kraje (dále též „ZÚR PK“ nebo jen „OOP“) vydaných jako opatření obecné povahy usnesením zastupitelstva Pardubického kraje č. Z/170/10 ze dne 29.4.2010. Návrh odůvodnili v podstatě následujícím způsobem:

Žalobní legitimaci navrhovatelé ad a) a ad b) vyvodili z ust. § 101a odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), s tím že s ohledem na toto znění zákona není žalobní legitimace obcí v řízeních o zrušení opatření obecné povahy vydaného krajem podmíněna tvrzením a existencí možnosti zásahu do subjektivních práv. Oba tito navrhovatelé nesouhlasí s tím, aby byl koridor rychlostní silnice R35 veden ve variantě, kterou zvolil odpůrce, když by bylo vhodnější vedení koridoru v tzv. severní variantě, která byla do dubna 2006 součástí návrhu Územního plánu velkého územního celku Pardubického kraje (dále též jen „územní plán“). Umístěním koridoru R35 do textové i grafické části ZÚR PK došlo k zásahu do práva na samosprávu a na spravedlivý proces těchto navrhovatelů, tj. obcí, které podle § 2 odst. 2 zákona o obcích musí pečovat o všestranný rozvoj území a potřeby svých občanů. Umístěním koridoru R35 v podobě, kterou obsahuje napadené OOP, došlo k omezení práva těchto navrhovatelů pečovat o rozvoj svého území a potřeby jejich občanů. Zásah do svých práv tito navrhovatelé namítají, přestože koridor rychlostní silnice R35 (zatím) nevede přes jejich území. K zásahu došlo tím, že odpůrce zanesl do ZÚR PK koridor R35 způsobem, který v okamžiku, kdy dojde k zakreslení koridoru i na jejich území, zabráni možnému výběru jiné varianty koridoru zcela mimo území navrhovatelů. Stabilizace koridoru R35 po Cerekvici nad Loučnou ze západu a Litomyšl z východu předurčuje, že koridor do území navrhovatelů zasáhne. K zásahu dochází také tím, že schválení ZÚR PK otevírá prostor pro schválení územně plánovací dokumentace obcí a pro vydání příslušných územních rozhodnutí a stavebních povolení, a tím i pro realizaci stavby. Dovedeno do důsledků by R35 mohla být vybudována bez předmětného úseku s tím, že by se doprava následně „rozptýlila“ na současnou silniční síť, a to s nepříznivými důsledky na území navrhovatelů ad a) a ad b). Navrhovatelé dále odkázali na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále v textu i „NSS“), a to na jeho rozsudek ze dne 21.7.2009, č.j. 1Ao 1/2009-120, podle které vlastnické právo může být záměrem napadeného OOP dotčeno, přičemž analogicky k tomuto názoru oba navrhovatelé argumentují tím, že koridor R35 je umístěn na území sousedních obcí a ve svém výsledku k zásahu do jejich území dojde, když kapacitní automobilová doprava bude dovedena až na hranice jejich území. K zásahu do práva uvedených navrhovatelů na samosprávu došlo tím, že odpůrcem byla v rozporu se zákonem zapracována do ZÚR PK varianta koridoru R35, která povede k nepříznivému ovlivnění životního prostředí a k dopravnímu zatížení, zároveň k zásahu do jejich práva na spravedlivý proces došlo tím, že účelovým rozdělením koridoru R35 na dvě části neměli navrhovatelé možnost vyjádřit se ke koridoru jako k celku. Navrhovatel ad c) uvedl, že hospodaří na pozemcích, které má ve svém vlastnictví, a na pronajatých pozemcích, přičemž se jedná o pozemky, na kterých je v ZÚR PK veden koridor R35, v k.ú. Opatovec, Lačnov, Mikuleč, které konkretizoval tento navrhovatel v návrhu uvedením parcelních čísel. Navrhovatel ad d) uvedl, že je vlastníkem pozemků, na kterých je ZÚR PK veden koridor R35, přičemž se jedná o pozemky v k.ú. Mikuleč, jejíž parcelní čísla uvedl tento navrhovatel v návrhu. Dále navrhovatelé v části III. uvedli důvody návrhu, v nichž byla obsažena věcná argumentace, kterou se však soud, jak dál bude uvedeno, nemohl věcně zabývat.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu ze dne 17.8.2012 nejprve zdůraznil, že významným aspektem tohoto případu je stanovená návaznost na předchozí územně plánovací dokumentaci. Pardubický kraj schválil Územní plán velkého územního celku Pardubického kraje pro celé své území ještě podle předchozí právní úpravy (zák. č. 50/1976 Sb.), přičemž po prověření aktuálnosti záměru převzal napadenou část řešení – vymezení koridoru rychlostní silnice R35 podle § 187 odst. 2 platného stavebního zákona do ZÚR PK bez věcné změny z výše zmíněného územního plánu. Koridor R35, obsažený v ZÚR PK, odpovídá řešení obsaženému v územním plánu, když tento záměr byl postupem v souladu s ust. § 187

odst. 2 stavebního zákona převzat bez věcné změny. S přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7Ao 1/2009-56 (jedná se o rozsudek NSS ze dne 26.8.2009, č.j. 7Ao 1/2009-56 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 23.9.2009, č.j. 7Ao 1/2009-75 – pozn. krajského soudu), však ZÚR PK neobsahují celý koridor R35, neboť uvedeným rozsudkem bylo zrušeno opatření obecné povahy - výše zmíněný územní plán v části vymezení právě koridoru R35 k.ú. Řídký, Bohuňovice u Litomyšle, Sedliště u Litomyšle, Kornice, Lány u Litomyšle, Litomyšl a Zahrad', a v rozsahu tohoto zrušeného úseku nebylo převzetí záměru koridoru R35 z územního plánu do ZÚR PK možné a bylo nutné tuto část návrhu přepracovat, avšak ostatní část ZÚR PK bylo možné za použití ust. § 39 odst. 6 nového stavebního zákona vydat. Vzhledem k předchozímu rozhodování výše zmíněnému (výše zmíněný rozsudek NSS) konstatoval žalovaný, že se soud celým koridorem R35 již zabýval, když přezkoumával postup odpůrce po formální i věcné stránce, přičemž zrušil trasování koridoru pouze v úseku u Litomyšle. Ve zbývajících částech koridoru, ani celého územního plánu, neshledal soud závad, nastolený stav koridoru R35 je výsledkem rozhodnutí soudu a následných výsledků projednávání návrhu ZÚR PK. Odpůrce dále v úvodní části poukazoval na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 23.2.2012, č.j. 5Ao 9/2011), kterým byl odmítnut návrh na zrušení ZÚR PK, kdy obsah tohoto návrhu je v části III. zcela shodný s nyní podaným návrhem v bodech 1.1, 1.2 a 1.3, přičemž soud konstatoval, že navrhovatelé nebyli tímto OOP dotčeni ve své právní sféře. V tomto případě rovněž navrhovatelé opírali svoji aktivní legitimaci o vlastnictví pozemku v úseku, ve kterém nebyl v ZÚR PK koridor rychlostní silnice R35 vymezen. NSS uvedený návrh jako nepřipustný odmítl. Navrhovatelé ad a), ad b) budou mít možnost uplatnit řádné námítky a připomínky k chybějícímu úseku koridoru R35 u Litomyšle při veřejném projednání návrhu ZÚR PK – aktualizace č. 1, která se v současné době projednává. Odpůrce se dále vyjádřil k žalobní legitimaci navrhovatelů následujícím způsobem:

Navrhovatelé ad a), ad b) nejsou dle názoru odpůrce koridorem R35 v rozsahu platného ZÚR PK dotčeni, protože koridor R35 v k.ú. Řídký, Bohuňovice u Litomyšle, Sedliště u Litomyšle, Kornice, Lány u Litomyšle, Litomyšl a Zahrad', nezahrnují, není jimi tedy ve smyslu návrhu bezprostředně dotčeno správní území obce Sedliště a obce Bohuňovice, a tím není dotčeno ani právo na samosprávu a na spravedlivý proces navrhovatelů. Pokud tyto navrhovatelé, tj. zmíněné obce, se dovolávají aktivní procesní legitimace ex lege a vyvozují tuto z ust. §101a odst. 2 s.ř.s., tak podle názoru odpůrce nelze takto absolutně toto ustanovení s.ř.s. vyložit. Aktivní procesní legitimace obce by měla být podmíněna dotčením území obce, ke kterému však zatím nedošlo, proto ani navrhovatelé nejsou k podání návrhu aktivně procesně legitimováni. Rovněž nelze souhlasit s tvrzením těchto navrhovatelů, že k dotčení práv došlo již tím, že stabilizace koridoru R35 po Cerekvici nad Loučnou ze západu a Litomyšl od východu, tento zásah předurčuje, když není dán prostor pro hledání zcela odlišných dopravních řešení mimo Litomyšl a okolí. Stabilizace koridoru R35 po Cerekvici nad Loučnou ze západu a Litomyšl od východu vzešla z dlouhodobého procesu prověřování variant řešení koridoru R35 na území Pardubického kraje, kdy byly prověřovány v rámci schvalování územního plánu tři základní varianty, z nichž některé měly ještě další alternativy. Je spekulativní tvrzení, že schválení ZÚR PK otevírá prostor pro vydání příslušných územních rozhodnutí a stavebních povolení, tato úvaha je absurdní, když není možné ani reálné schválení koridoru dopravních staveb České republiky ve všech zásadách územního rozvoje dotčených krajů ve shodném termínu. Investor při přípravě dopravních staveb postupuje v ucelených celcích, které umožňují napojení na stávající silniční síť a obsluhu daného území. V daném území se jedná dle podkladů Ředitelství silnic a dálnic ČR o úsek Hrušová – Janov, který nelze bez chybějícího úseku u Litomyšle připravovat pro správní rozhodnutí. Další kroky jsou tedy podmíněny vydáním ZÚR PK – aktualizace č. 1,

obsahující chybějící část koridoru R35. Navrhovatelé ad a), ad b) byli dotčeni koridorem R35 již ve fázi konceptu územního plánu, jehož součástí byly varianty řešení koridoru R35, a tyto navrhovatelé neuplatnili ke konceptu žádné námitky ani připomínky. Oba navrhovatelé uplatnili námitky ke druhému návrhu územního plánu, jehož součástí byl koridor R35 shodný s vedením koridoru v návrhu ZÚR PK, navrhovatel ad b) uplatnil námitky k návrhu ZÚR PK v rámci veřejného projednání. Není tedy pravdivé tvrzení, že navrhovatelé ad a) a ad b) neměli možnost vyjádřit se ke koridoru R35 jako celku, a neměli tedy právo na spravedlivý proces. Ve vztahu, že žalobní legitimaci navrhovatelů ad c) a ad d) odpůrce uvedl, že tyto navrhovatelé neuplatnili námitky ani připomínky k územnímu plánu, jehož koncept byl projednáván s variantním řešením R35 (3 varianty A, B, C a některé ještě s alternativním řešením), přičemž oba navrhovatelé ad c) a ad d) byli dotčeni koridorem rychlostní silnice R35 jižní varianty C shodným s koridorem rychlostní silnice R35 v platných ZÚR PK. K návrhu územního plánu (jednalo se o druhý návrh) jehož součástí byl koridor rychlostní silnice R35 ve výsledné podobě (dle varianty C alt, nikoli však v trase obchvatu Litomyšle), mohli podat vlastníci pozemku a staveb, jejichž práva byla dotčena veřejně prospěšnými stavbami, námitky od 15.8.2006 do 29.9.2006. Oba navrhovatelé byli dotčeni koridorem R35 v tomto druhém návrhu územního plánu a ve stanovené lhůtě neuplatnili připomínky ani námitky. V době vydání rozsudku NSS č.j. 7Ao 1/2009-56 byl proces pořízení ZÚR PK ve fázi již probíhajícího řízení o vydání ZÚR PK, tzn., že koridor R35 byl obsažen v celé trase ve všech etapách projednávání. Všichni navrhovatelé tak měli možnost vyjádřit se ke koridoru R35 jako celku, tuto možnost měli zejména při projednávání druhého návrhu územního plánu. Při projednávání ZÚR PK s veřejností, pak odpůrce pouze reagoval na situaci, kdy v průběhu pořizování došlo zmíněným rozsudkem NSS ke zrušení územního plánu v části vymezení ploch a koridoru veřejně prospěšných staveb D1 – stavba rychlostní silnice R35 se všemi jejími objekty a souvisejícími stavbami, včetně mimoúrovňových křižovatek s napojením na stávající silniční síť v k.ú. Řídký, Bohuňovice u Litomyšle, Sedliště u Litomyšle, Kornice, Lány u Litomyšle, Litomyšl a Zahrad'. Podle názoru odpůrce, pokud by NSS v uvedeném rozsudku shledal, že nelze opětovně, bez dotčení práv třetích osob, projednat pouze část koridoru R35, tak by jej zrušil v celém napadeném rozsahu, tzn. v úseku Ostrov – Staré Město. Odpůrce dále konstatoval, že navrhovatelé ad c) a ad d) opakovaně nevyužili žádnou ze zákonných možností k uplatnění námitky nebo připomínky v předmětné věci v průběhu projednávání územního plánu ani ZÚR PK, odpůrci tedy nebyly tyto námitky nebo připomínky známy, a nemohl se jimi zabývat v příslušné fázi pořízení dokumentů. Podle názoru odpůrce nepostačují k prokázání aktivní žalobní legitimace pouze obecné námitky nezákonnosti opatření obecné povahy, či postupu vedoucího k jeho vydání, a musí zde být prokázáno konkrétní dotčení právní sféry navrhovatele, což v daném případě prokázáno není. Odpůrce ve vztahu k žalobní legitimaci navrhovatelů navrhl, aby návrh byl odmítnut jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. V další části se pak odpůrce vyjádřil k věcné argumentaci navrhovatelů.

Navrhovatelé v replice k vyjádření odpůrce setrvali na svém návrhu, rovněž tak odpůrce nezměnil svůj názor ve vyjádření k replice navrhovatelů.

V dané věci krajský soud rozhodoval již jednou, a to rozsudkem ze dne 17.10.2012, č.j. 52A 39/2012-87, v něm mimo jiné dospěl i k závěru, že „*Návrhem napadené ZÚR PK, jak ostatně vyplývá i ze shodného tvrzení navrhovatelů v návrhu a odpůrce ve vyjádření k návrhu, nezahrnují koridor R35 v úseku k.ú. Řídký, Bohuňovice u Litomyšle, Sedliště u Litomyšle, Kornice, Lány u Litomyšle, Litomyšl a Zahrad', není tedy dotčeno správní území obce Sedliště a obce Bohuňovice, čili není ani dotčeno právo na samosprávu a na spravedlivý proces těchto obcí. Navrhovatelé ad a) a ad b) jako obce jsou sice aktivně procesně*

legitimovány k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle ust. § 101a odst. 2 s.ř.s., avšak v dané věci není splněna podmínka aktivní věcné legitimace, tj. existence skutečného dotčení veřejného subjektivního práva těchto navrhovatelů, jak soud již výše uvedl. Přes území obce Sedliště a obce Bohuňovice dle návrhem napadených ZÚR PK koridor pro umístění rychlostní silnice R35 vymezen není, což potvrzuje i odpůrce. Podle odpůrce koridor R35 obsažený v ZÚR PK odpovídá řešení obsaženému v územním plánu (tj. výše zmíněný Územní plán velkého územního celku Pardubického kraje), neboť tento byl postupem v souladu s § 187 odst. 2 stavebního zákona převzat bez věcné změny do návrhu ZÚR PK. V důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, č.j. 7Ao 1/2009-56 (ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 23.9.2009, č.j. 7Ao 1/2009-75) není součástí ZÚR PK koridor R35 v k.ú. Řídký, Bohuňovice u Litomyšle, Sedliště u Litomyšle, Kornice, Lány u Litomyšle, Litomyšl a Zahrad', takže ZÚR PK neobsahují celý koridor R35, neboť v rozsahu zrušeného úseku nebylo převzetí možné. Uvedeným rozsudkem NSS ze dne 26.8.2009, č.j. 7Ao 1/2009-56, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 23.9.2009, č.j. 7Ao 1/2009-75, bylo zrušeno dnem právní moci tohoto rozsudku OOP - Územní plán velkého územního celku Pardubického kraje schválený zastupitelstvem Pardubického kraje dne 14.12.2006 v části vymezení ploch a koridoru veřejně prospěšných staveb D1 – stavba rychlostní silnice R35 se všemi objekty a souvisejícími stavbami, včetně mimoúrovňových křižovek s napojením na stávající silniční síť v k.ú. Řídký, Bohuňovice u Litomyšle, Sedliště u Litomyšle, Kornice, Lány u Litomyšle, Litomyšl a Zahrad', a ve zbytku byl návrh zamítnut.“

Dále v něm krajský soud konstatoval, že sice zásady územního rozvoje mohou znamenat zásah do práv dotčených osob, protože vlastní umístění liniové stavby, respektující zásady územního rozvoje, nemůže v navazujících řízeních doznat významnějších změn, avšak v daném případě ZÚR PK neregulují území uvedených obcí, když navrhovatelé ad a) a ad b) budou mít možnost svá práva efektivně ochránit v navazujících řízeních, která se budou týkat části koridoru R35, který nebyl v souvislosti s výše zmíněným rozsudkem NSS ze dne 26.8.2009, č.j. 7Ao 1/2009-56, převzat do ZÚR PK. A právě výše zmíněný závěr byl důvodem pro zrušení tohoto předchozího rozsudku krajského soudu v řízení o kasační stížnosti, podané navrhovateli, a to rozsudkem NSS ze dne 20.3.2012, č.j. 9Aos 2/2012-77 (dále jen „*zrušující rozsudek NSS*“ nebo jen „*zrušující rozsudek*“). Zároveň se NSS ve zrušujícím rozsudku zabýval námitkou navrhovatelů zpochybňující zákonnost převzetí neúplného koridoru R35 z územního plánu (tj. územního plánu velkého územního celku Pardubického kraje, v textu i jako „*ÚP VÚC PK*“) do ZÚR PK. Nejvyšší správní soud obdobně jako krajský soud ve zrušeném rozsudku vycházel z toho, že aktivní procesní legitimace obce podle ust. § 101a odst. 2 s.ř.s. není podmíněna tvrzením o zkrácení na subjektivních právech, avšak toto tvrzení o konkrétním zkrácení na právech napadeným opatřením obecné povahy je nezbytné pro meritorní posouzení důvodnosti návrhu (srov. rozsudek NSS ze dne 14.2.2013, č.j. 7Aos 2/2012-53, a dále srov. bod 36 zrušujícího rozsudku). Na rozdíl od názoru krajského soudu obsaženého ve zrušeném rozsudku však NSS dospěl k závěru, že je nesprávný závěr krajského soudu o tom, že aktivní věcná legitimace nemůže být v projednávané věci na straně navrhovatelů ad a) a ad b) dána, pokud trasa komunikace R35 upravená napadeným opatřením obecné povahy nevede přes její území. Jinými slovy, NSS nevyloučil, že i v takovém případě může být dotčeno veřejné subjektivní právo těchto obcí, přičemž v dalším řízení uložil krajskému soudu posoudit ty námitky, se kterými se ve zrušeném rozsudku soud nezabýval a uvést, zda navrhovatelé ad a) a ad b) unesli břemeno tvrzení, tj. zda tvrdili dotčení svých subjektivních práv, případně, „*zda se jim podařilo unést i břemeno důkazní a jejich tvrzení byla důvodná.*“ Dále NSS ve zrušujícím rozsudku potvrdil závěr krajského soudu ve vztahu k námitce, se kterou se krajský soud věcně zabýval, tj. námitkou zpochybňující zákonnost převzetí neúplného koridoru R35 do ZÚR PK

z územního plánu dle ust. § 187 odst. 2 stavebního zákona (bod 41 a násl. zrušujícího rozsudku) a konečně NSS potvrdil závěry krajského soudu ve vztahu k námitkám navrhovatelů ad. c) a ad. d). Krajský soud byl po vydání zrušujícího rozsudku povinen respektovat právní názor NSS obsažen ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), proto krajský soud opětovně posoudil v intencích tohoto právního názoru návrh, přičemž však opětovně dospěl k závěru o jeho nedůvodnosti.

Ve vztahu k navrhovatelům ad a) a ad b) dospěl soud k následujícím závěrům:

Krajský soud se v intencích závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku předně opětovně zabýval posouzením aktivní věcné legitimace těchto navrhovatelů.

Navrhovatelům a) a b) přísluší aktivní procesní legitimace k podání návrhů ze zákona a bez nutnosti tvrdit konkrétní zkrácení na právech opatřením obecné povahy (na rozdíl od navrhovatelů podle § 101a odst. 1 s.ř.s., u kterých je existence samotné možnosti zásahu do hmotných práv řešena již v rámci posuzování přípustnosti návrhů). Tvrzení navrhovatelů a) a b) o konkrétním zkrácení na právech napadeným obecné povahy je však nezbytné pro meritorní posouzení důvodnosti návrhů (srov. rozsudek NSS ze dne 14.2.2013, č.j. 7Aos 2/2012-53, dále bod 35 zrušujícího rozsudku). Jak uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku (bod 36), obec může být v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části úspěšná pouze tehdy, prokáže-li nezákonnost napadeného opatření obecné povahy či závažné vady při procesu jeho přijímání a vliv těchto pochybení či nezákonnosti do sféry jejích práv. Úspěch návrhu rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že navrhovatel skutečně – jak v návrhu tvrdil – byl na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy. Návrh sám zákonodárce nekoncepoval jako *actio popularis* a jako nástroj k ochraně subjektivního práva (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2010, č.j. 1Ao 2/2010-116, bod 33). Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 14.2.2013, č.j. 7Aos 2/2012-53, ze kterého mimo jiné vycházel i NSS ve zrušujícím rozsudku (bod 37), „v případě obce může opatření obecné povahy kraje zasáhnout nejen do jejích majetkových práv, ale také např. do její autonomie při řešení otázek spadajících do její pravomoci. Nejvyšší správní soud nicméně takové dotčení autonomie obce rozhodně nepovažuje za samozřejmé či snad presumovatelné. Je především na obci, aby chránila svá práva a oprávněné zájmy a v návrhu uvedla, jak konkrétně do její právní sféry daná část opatření obecné povahy (resp. namítané pochybení) zasáhla. Pokud tak neučiní, lze na dotčení právní sféry obce usuzovat toliko z obsahu soudního či správního spisu. Nelze v žádném případě konstruovat domněnku, že každý záměr regulovaný na úrovni zásad územního rozvoje zasahuje do právní sféry každé obce, která je součástí daného kraje“. Navrhovatelé ad a) a ad b), tedy museli tvrdit dotčení svých subjektivních práv a dále i nést břemeno důkazní za účelem prokázání těchto tvrzení. To se však těmto navrhovatelům nepodařilo, a to ve vztahu ke všem námitkám. Je nutné konstatovat, že tito navrhovatelé neuvedli v návrhu taková tvrzení a neoznačili takové důkazy je prokazující, která by mohla sama o sobě bez dalšího potvrdit existenci zásahu do právní sféry těchto navrhovatelů, tj. zmíněných obcí. Jak již NSS ve zrušujícím rozsudku uvedl, není možné u těchto navrhovatelů a priori vyloučit dotčení práv vedením trasy R35, „přestože v napadaném opatření obecné povahy není vyznačena bezprostředně přes jejich území.“ Avšak nelze přehlédnout, že navrhovatelé netvrdili a ani neprokázali v návrhu dotčení svých práv působením jakéhokoli vlivu či záměru nyní přijatých ZÚR PK (tj. zahrnující část koridoru R35 v katastrálním území mimo jiné i navrhovatelů, která byla z původních ZÚR PK vypuštěna na základě rozsudku NSS vydaném ve věci sp. zn. 7Ao 1/2009 , jak soud výše uvedl. Je nepochybné, že v případě posouzení otázky aktivní věcné legitimace v případě obce jako navrhovatele je předmětem této věcné legitimace veřejné

subjektivní právo vyplývající z vlastní podstaty samosprávného poslání obcí jako veřejnoprávních korporací, tj. jedná se o právo a povinnost obce pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů, čímž je tato vlastní podstata samosprávného poslání obcí sledována (§ 2 odst. 2 zák. č. 128/2002 Sb., zákon o obcích, v platném znění). Zároveň však pro prokázání existence aktivní věcné legitimace nestačí pouze obecné tvrzení o dotčení tohoto veřejného subjektivního práva navrhovaným opatřením obecné povahy a jeho realizací. Uvedení navrhovatelé však konkrétně ani ve vztahu k jednotlivým námitkám neuvedli taková tvrzení a důkazy je prokazující, které by konkrétně svědčily o dotčení uvedeného veřejného subjektivního práva. Za takové tvrzení nelze považovat jejich „přesvědčení“, že „z hlediska ochrany práv a zájmů navrhovatelů a jejich občanů by bylo mnohem vhodnější vedení koridoru v tzv. severní variantě“ (srov. bod II. návrhu), rovněž o jejich věcné legitimaci nic nevypovídá ani jejich pouze obecné nic neříkající tvrzení o tom, že „umístěním koridoru R35 v podobě, které obsahuje napadené OOP, došlo k omezení jejich práva (a současně povinnosti) pečovat o rozvoj svého území a o potřeby jejich občanů“. K tomu konkrétně neuvedli, jaké by to byla konkrétní omezení a jakých konkrétních práv a povinností, o jakéže konkrétní „potřeby občanů“ by se jednalo, jakým konkrétním způsobem by se tato omezení v praxi mohla projevit. O dotčení tohoto práva ani nesvědčí tvrzení navrhovatelů, že „koridor R35 je umístěn na území sousedních obcí a ve svém výsledku k zásahu do jejich území dojde, když kapacitní automobilová doprava bude dovedena až na hranice jejich území.“ Jak konkrétně se projeví uvedené řešení ve sféře dotčení zmíněného veřejného subjektivního práva, navrhovatelé konkrétně neuvedli a neoznačili ani k tomu žádné důkazy. Jestliže „kapacitní automobilová doprava bude dovedena až na hranice území navrhovatelů“, tak toto samo o sobě bez dalšího ještě přece nemůže svědčit o ohrožení práva a povinnosti navrhovatelů jako obcí pečovat o rozvoj svého území a o potřeby jejich občanů. Zavedení „kapacitní automobilové dopravy“ na hranice území obcí se totiž nemusí jen negativně promítnout v rozvoji daného území a potřeb občanů obcí nacházející se na sousedním území. V této fázi nelze ani konkrétně tvrdit a prokazovat, že v důsledku takového „dovedení“ dopravy na hranici území automaticky dojde k ohrožení životního prostředí v sousedním území, tj. v katastrálních územích obcí – navrhovatelů a) a b), k neúnosnému dopravnímu zatížení atd. To lze totiž tvrdit a prokazovat až ve vztahu k řešení a vymezení výše zmíněné vypuštěné části koridoru R35, které bude řešeno až aktualizací ZÚR PK. „Dovedení kapacitní automobilové dopravy“ na hranice území uvedených obcí nemusí mít automaticky vždy negativní důsledky (ostatně navrhovatelé konkrétně netvrdili a neprokazali, o jakéže by se to konkrétně negativní důsledky jednalo), ale naopak to může mít pozitivní vliv na rozvoj území či na potřeby jejich občanů za účelem realizace zmíněného práva a povinnosti obcí, navrhovatelů a), b), (může dojít ke zlepšení dopravní obslužnosti, zajištění potřeb občanů při dojíždění do zaměstnání a při zlepšení dopravní situace pro jiné potřeby občanů, firem atd.). Rovněž obecné a nic neříkající je tvrzení navrhovatelů o tom, že k zásahu do jejich práva došlo v důsledku údajně nezákonně zapracované variantě koridoru R35 do ZÚR PK s dopadem na životní prostředí, resp. že to povede „k nepříznivému ovlivnění životního prostředí, dopravního zatížení.“ K tomu navrhovatelé neuvedli žádná konkrétní tvrzení a důkazy prokazující, že k takovému dopadu na životní prostředí a dopravní zatížení dojde. Navíc, jak soud již výše uvedl, jestliže podle ZÚR PK je pouze dovedena „kapacitní automobilová doprava“ na hranice území navrhovatelů, tak to ještě automaticky nemůže vést k „nepříznivému ovlivnění životního prostředí a dopravnímu zatížení“ na území obcí. Tvrzení navrhovatelů o tom, že „neúplný koridor dále nevytváří předpoklady pro udržitelný rozvoj území, když umožňuje realizaci dopravní stavby, která nemá vyřešenou návaznost na další dopravní síť, a která tak naopak může způsobit závažné dopravní problémy a tím i zhoršení životního prostředí“ je pouhá účelová spekulace navrhovatelů, obecného charakteru, nekonkrétní a bezpředmětná. Otázku existence „závažných dopravních problémů a zhoršení

životního prostředí“ bude možné posoudit až po výše zmíněné aktualizaci doplňované části koridoru R35, která nebyla předmětem navrhovatelí napadených ZÚR PK. Posouzení této námitky tedy bude vůbec možné až po přijetí řešení zmíněné aktualizované části koridoru R35, a to navíc by k tomu navrhovatelé museli uvést konkrétní tvrzení a důkazy svědčící o „způsobení závažných dopravních problémů a zhoršení životního prostředí“ (např. že by koridor R35 byl vymezen přímo přes centra zmíněných obcí s přímými důsledky na dopravní zatížení, zhoršení životního prostředí atd.). Již výše uvedené závěry týkající se posouzení otázky aktivní věcné legitimace navrhovatelů a) a b), by samo o sobě bez dalšího postačovalo k závěru o tom, že navrhovatelé neunesli břemeno tvrzení a břemeno důkazní ve vztahu k prokázání existence aktivní věcné legitimace. Krajský soud se však v intencích právního názoru NSS obsaženého ve zrušujícím rozsudku zabýval tím, zda i jednotlivé námitky by mohly z hlediska posouzení této otázky obstát jako důvodné. K nim uvádí krajský soud konkrétně následující závěry:

Námitka neúplného vymezení koridoru R35 v ZÚR PK zpochybňuje zákonnost převzetí neúplného koridoru R35 do ZÚR PK z ÚP VÚC PK dle ust. § 187 odst. 2 stavebního zákona a obsahuje tvrzení o rozporu ZÚR PK s ust. 187 odst. 2 stavebního zákona, o tom, že ZÚR PK nenaplňuje cíle a úkoly územního plánování z tohoto důvodu a je rovněž v rozporu s politikou územního rozvoje a se zadáním ZÚR PK schválené usnesením zastupitelstva Pardubického kraje ze dne 18.12.2007 a poukazuje i na rozpor z ust. § 39 odst. 6 stavebního zákona a i na to, že návrh nebyl posouzen ministerstvem (vše obsaženo v části III, bod 1. – bod 1.6). S touto námitkou se zabýval soud již ve zrušujícím rozsudku, přičemž NSS ve zrušujícím rozsudku závěry krajského soudu potvrdil. Protože krajský soud je vázán právním názorem NSS ve zrušujícím rozsudku (§ 110), ve vztahu k této námitce vycházel z právního názoru NSS (srov. body 41 – 45 zrušujícího rozsudku).

V dané věci je nesporné (ostatně to vyplývá i z žaloby, tedy ze shodného tvrzení účastníků řízení), že předmětem ZÚR PK nebyla část koridoru R35, a to v katastrálním území mimo jiné i navrhovatelů a) a b), když ta byla vypuštěna ze ZÚR PK z důvodu, že Nejvyšší správní soud již výše zmíněným rozsudkem ze dne 26.8.2009, č.j. 7Ao 1/2009-56, (ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 23.9.2009, č.j. 7Ao 1/2009-75), zrušil ÚP VÚC PK část trasy celé navrhované komunikace D35 (se všemi objekty a souvisejícími stavbami, včetně mimoúrovňových křižovatek) a zbytek komunikace D35 ponechal jako součást napadeného OOP (územního plánu) a v tomto rozsahu návrh zamítl. Tímto rozhodnutím NSS byla tedy po soudním přezkumu potvrzena trasa komunikace D35, která byla převzata do návrhu ZÚR PK dle ust. § 187 odst. 2 stavebního zákona. A právě tento postup navrhovatelé zpochybnili v uvedené námitce, kterou však i NSS ve zrušujícím rozsudku považoval za nedůvodnou. Podle ust. § 187 odst. 2 stavebního zákona je možné za zde stanovených podmínek převzít záměry schválené původně v rámci plánů VÚC (velkých územních celků) do návrhu ZÚR PK. Účelem je zajistit vyšší efektivitu územního plánování, neboť umožňuje neopakovat proceduru posuzování u záměrů, u kterých je zřejmé, že byly dle srovnatelných kritérií již posouzeny. Záměr komunikace R35 byl s odkazem na ust. § 187 odst. 2 stavebního zákona do ZÚR PK převzat, a to v podobě upravené dle rozsudku NSS výše zmíněném, vydaném ve věci sp. zn. 7Ao 1/2009, když NSS v odůvodnění tohoto rozsudku shledal trasu komunikace R35 s výjimkou výše uvedeného úseku zcela v souladu se zákonem a ÚP VÚC PK v tomto směru potvrdil. Důvodem vynětí předmětného úseku bylo pouze procesní pochybení odpůrce, který omezil procesní práva individuálního navrhovatele tím, že mu nebylo umožněno podat námitky ke konceptu, který obsahoval ve finále schválenou variantu vedení trasy rychlostní silnice R35, přičemž v řízení vedeném pod sp. zn. 7Ao 1/2009, měl Nejvyšší správní soud možnost zrušit celou trasu komunikace, pokud by ji shledal v rozporu se zákonem (srov. odst.

42 – 43 zrušujícího rozsudku). Jak NSS ve zrušujícím rozsudku uvedl, byly splněny obě podmínky stanovené v ust. § 187 odst. 2 stavebního zákona pro přenesení záměru z územního plánu do ZÚR PK, a to aktuálnost záměru a jeho nadmístní význam. Proto nelze přisvědčit tvrzení navrhovatelů, že vypuštěním trasy komunikace se záměr stal automaticky neaktuálním, když toto posouzení záleží zejména na rozsahu vypuštěné části trasy komunikace, příp. na dalších okolnostech. Krajský soud proto vycházel z názoru NSS uvedeném ve zrušujícím rozsudku (mimo jiné i bod 44), že „v projednávané věci lze konstatovat, že pouze vypuštění cca 1/10 z celkové trasy komunikace (přibližně 11 km z cca 110 km) nebylo bez dalšího způsobilé narušit aktuálnost záměru, neboť se jednalo o marginální část celkové trasy a ve zbytku bylo vedení komunikace rychlostní silnice R35 v řízení vedeném Nejvyšším správním soudem od sp. zn. 7Ao 1/2009 prověřeno a shledáno v souladu se zákonem.“ Navíc nadmístní význam trasy komunikace R35 i po vypuštění její části nebyl navrhovateli zpochybňován a krajský soud v souladu s názorem NSS v tomto směru neshledal žádné pochybnosti (bod 44 zrušujícího rozsudku). Na uvedený postup nemohla mít otázka, zda odpůrce správně aplikoval ust. § 39 odst. 6 stavebního zákona, navíc podle názoru krajského soudu z procesního hlediska nedošlo k porušení zákona a z věcného hlediska nedošlo k takovým změnám, které by vyžadovaly opakované projednání ve smyslu ust. § 39 odst. 5 stavebního zákona v případě podstatných změn, navíc jak soud již výše uvedl, navrhovatelé ani v návrhu ve vztahu k této námitce neuvedli žádné právě relevantní tvrzení o existenci jejich aktivní věcné legitimace, když z jejich obecných poukazů na „dovedení“ kapacitní automobilové dopravy na hranice území s vlivem na životní prostředí a dopravní zatížení za takové tvrzení ani považovat nelze (dokumentace soudu viz výše).

V projednávané věci však nebyla prokázána existence aktivní věcné legitimace navrhovatelů i v případě dalších jejich námitek, obsažených v bodu II. a III. návrhu (námitka o tom, že ZÚR PK neobsahují mimoúrovňové křižovatky, námitka o nezákonném posouzení vlivu na životní prostředí – SEA). K tomu soud uvádí následující závěry:

Předně je nutné opětovně poukázat na to, že v návrhu nejsou obsažena výše zmíněná právně relevantní tvrzení a označeny důkazy za účelem prokázání těchto tvrzení, které se týkají existence aktivní věcné legitimace navrhovatelů, když rovněž u těchto dalších námitek není uvedeno žádné tvrzení a označeny žádné důkazy týkající se této aktivní věcné legitimace. Za takové, jak soud již výše uvedl, nelze považovat jejich obecné tvrzení o vlivu „dovedení“ kapacitní automobilové dopravy na hranice území sousedícího s územími navrhovatelů a) a b) (argumentace soudu viz výše). Ostatně sami navrhovatelé navrhli, že v případě jimi napadených ZÚR PK jde „o řešení částečné“. Dopad automobilové dopravy a to, zda dopravní síť na území navrhovatelů a) a b) skutečně by mohla způsobit „závažné dopravní problémy“ a tím i „zhoršení životního prostředí“ bude možné posoudit až po aktualizaci části komunikace R35, tj. po aktualizaci části R35, která byla vypuštěna v souvislosti s výše zmíněným předchozím rozsudkem NSS vydaným ve věci sp. zn. 7Ao 1/2009, jak soud již výše uvedl. Již na tomto místě by bylo tedy možné konstatovat, že navrhovatelé a) a b) neunesli břemeno tvrzení a i břemeno důkazní ve vztahu k existenci aktivní věcné legitimace, když tuto otázku měl soud posoudit podle právního názoru NSS (odst. 46 zrušujícího rozsudku). Zároveň navrhovatelé konkrétně neunesli tato břemena ve vztahu k uvedeným námitkám, když nijak konkrétně (s výjimkou již shora uvedeného), jakým konkrétním způsobem by uvedené údajné nezákonnosti obsažené v těchto námitkách (neřešení mimoúrovňových křižovatek, nezákonné posouzení vlivu na životní prostředí) mohlo mít vliv na dopravní situaci a životní prostředí v území těchto navrhovatelů, které sousedí s územím, na kterém má být stavba R35 podle ZÚR PK realizována. Avšak věcná legitimace těchto navrhovatelů nebyla naplněna i z dalších důvodů.

Jak již soud výše uvedl, předmětem ZÚR PK bylo řešení koridoru rychlostní silnice R35, které bylo převzato do ZÚR PK z ÚPVUC PK dle ust. § 187 odst. 2 stavebního zákona jen s tím rozdílem, že byla vypuštěna část koridoru R35 v kat. ú. obci Řídký, Bohuňovice u Litomyšle, Sedliště u Litomyšle, Kornice, Lány u Litomyšle, Litomyšl a Záhrad'. Ve zmíněném rozsudku NSS (ve věci sp. zn. 7Ao 1/2009) posoudil podle tehdy platné právní úpravy (platné do 31.12.2011) navrhované řešení koridoru R35 obsaženého v územním plánu a převzatého ve zmíněném rozsahu do ZÚR PK bez věcných změn v té době Nejvyšší správní soud, když podle tehdy platné právní úpravy (§ 101d odst. 1 s.ř.s.) Nejvyšší správní soud nebyl vázán návrhem, resp. právními důvody návrhu, ale přezkoumával zákonnost tohoto OOP. V řízení vedeném pod sp. zn. 7Ao 1/2009 měl tedy Nejvyšší správní soud možnost zrušit celou trasu zmíněné komunikace, pokud by shledal v rozporu se zákonem. NSS však dospěl v uvedeném řízení k závěru, že námitky tehdy vznesené proti územnímu plánu jsou nedůvodné, a to pouze s výjimkou procesní námitky týkající se individuální možnosti navrhovateli podat plnohodnotné vyjádření v určité fázi přijímání opatření obecné povahy. V odůvodnění zrušení NSS uvedl, že v tomto návrhu územního plánu byly vyhodnoceny vlivy navrhovaného řešení koridoru pro dopravu na životní prostředí (viz str. 156 územního plánu), mimo jiné byl řešen střet koridoru pro R35 s územími zařazenými do národního seznamu evropských významných lokalit, s biocentrem regionálního významu Časy s ptačí oblastí Komárov, s přírodní památkou Hrozná a osami biokoridorů nadregionálního významu K73 s tím, že negativní dopady všech dopravních staveb na životní prostředí je nutno zmírnit vhodným upřesněním směru v rámci projektové přípravy, citlivým výškovým usazením do terénu a technickým řešením. Při hodnocení vlivu koridoru R35 na životní prostředí tedy bylo postupováno způsobem, který byl v souladu se zákonem a byly za nedůvodné shledány i ostatní námitky s tím, že nebyly shledány i žádné jiné nezákonnosti tohoto řešení obsaženého v územním plánu, převzatého do navrhovateli napadeného ZÚR PK. To ostatně zcela jasně konstatoval i NSS ve zrušujícím rozsudku (bod 41 a 42 zrušujícího rozsudku). Proto je nutné považovat uvedenou trasu komunikace R35 za konečnou, resp. za soudem prověřenou (srov. i bod 41 zrušujícího rozsudku). Proto není třeba, aby soud prověřoval zákonnost tohoto řešení „ještě jednou“, opakovaně, když postačí konstatovat, že vzhledem ke shodnosti převzatého řešení je možné považovat toto řešení a celý ZÚR PK za zákonné. Proto i z tohoto důvodu nemohli být uvedení navrhovatelé dotčení ve svých právech a nebyli aktivně, věcně legitimováni podáním návrhu. Krajský soud se přesto, již v podstatě nad rámec, konkrétně vyjádřil i k důvodnosti těchto dalších námitk (tedy obsažených v návrhu pod body 2 a 3). I v tomto případě dospěl k závěru o nedůvodnosti těchto námitk a tím zároveň i k závěru o nedostatku aktivní věcné legitimace navrhovatelů ad a) a ad b).

Není pravdou, jak tvrdí navrhovatelé, že ZÚR PK „neobsahuje mimoúrovňové křižovatky na R35“. ZÚR PK obsahuje toto vymezení v grafické části (I., II. Výkres ploch a koridorů nadmístního významu v měřítku 1:100.000). Koridor pro umístění stavby dopravní infrastruktury rychlostní silnice R35 se všemi objekty i stavbami včetně mimoúrovňových křižovatek je jejich součástí, navíc v textové části ZÚR PK je vymezen dopravní koridor včetně mimoúrovňových křižovatek (kat. 4.1.1.1. Silniční doprava, odst. 73). Navíc ani opomenutí zahrnout mimoúrovňové křižovatky do grafické části ZÚR – pokud jsou obsaženy v dalších částech ZÚR (tj. do textové části ZÚR) nezpůsobuje nepřezkoumatelnost celých ZÚR a nejedná se o dostatečný důvod pro jejich zrušení (srov. rozsudek NSS ze dne 24.2.2011, č.j. 8Ao 5/2010-149, bod 102). Navíc opakovaně soud konstatuje, že navrhovatelé ani netvrdili a nedoložili, jakým způsobem by se i v případě důvodnosti takové námitky projevilo nedostatečné řešení mimoúrovňových křižovatek v sousedním území v oblasti dotčení veřejného subjektivního práva navrhovatelů (argumentace soudu viz výše). V dalších

námítkách obsahuje tvrzení o nezákonnosti posouzení vlivu na životní prostředí (SEA), když navrhovatelé „*poukazují na následující pochybení*“: Rozpor se stanoviskem Ministerstva životního prostředí (MŽP) bod 3.1. návrhu, neposouzení koridoru R35 z hlediska lokalizace vlivů (bod 3.2 návrhu), nevyhodnocení synergických a kumulativních vlivů (bod 3.3 návrhu), nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví (bod 3.4 návrhu), chybějící vyhodnocení variant R35 (bod 3.5 návrhu) a neúplné posouzení v rozporu se Směrnicí SEA (bod 3.6 návrhu). K tomu soud uvádí následující závěry:

Předně, jak již bylo výše uvedeno, pro závěr o neexistenci aktivní věcné legitimace navrhovatelů plně postačuje skutečnost, že jednak navrhovatelé neuvedli konkrétní tvrzení a neoznačili důkazy za účelem prokázání těchto tvrzení týkajících se dotčení jejich práv (argumentace soudu viz výše) a dále, že se posouzením vlivů na životní prostředí v podstatě zabýval NSS ve vztahu ke stejnému řešení R35 obsaženém v územním plánu, kdy neshledal nezákonnost posouzení vlivu na životní prostředí (argumentace soudu viz výše). K jednotlivým údajným „*pochybením*“ soud uvádí následující:

Platná právní úprava umožňuje pořizovateli ZÚR, aby obdržené požadavky a podněty do návrhu zapracoval, což se v daném případě stalo, když v bodu 52 zadání je uvedeno, že součástí bude vyhodnocení ZÚR na udržitelný rozvoj území zpracovaný v souladu s přílohou č. 5 vyhl. č. 500/2006 Sb., včetně vyhodnocení vlivů ZÚR PK na území Natura 2000. Při zpracování vyhodnocení je nutné zohlednit stanovisko MŽP k návrhu zadání. Vyhodnocení ZÚR PK na udržitelný rozvoj území bylo pak zpracováno v rozsahu přílohy č. 5 vyhl. č. 500/2006 Sb. Odpůrce se s požadavky MŽP obsaženými v bodu 4 a 5 zabýval. K tomu je třeba předně připomenout, že koridor R35 byl, jak soud již výše uvedl, resp. řešení koridoru R35, bylo převzato v souladu s ust. § 187 odst. 2 stavebního zákona bez věcné změny do návrhu ZÚR PK z územního plánu, když koridor R35 obsahoval tři základní varianty trasy rychlostní silnice R35, přičemž posouzení vlivů koncepce územního plánu na životní prostředí bylo součástí konceptu územního plánu. V případě posouzení vlivu na životní prostředí (SEA) plně postačuje, když zákonností tohoto posouzení se již zabýval Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 7Ao 1/2009 a námitku týkající se neposouzení SEA neuznal za důvodnou. Jedná se tak v podstatě o překážku věci rozhodnuté. ZÚR PK rovněž obsahují vyhodnocení ploch a koridorů z hlediska krajinného rázu (kap. 7), přičemž tato vyhodnocení jsou odůvodněna, resp. bylo k nim podáno vysvětlení (kap. 7.15., kap. 12.1., kap. 7.5.-7.10.). Rovněž tak ZÚR PK obsahují vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj posouzení koridoru D26 (umístění přeložky silnice I/14 obchvat České Třebové). Podstatné je, že k návrhu ZÚR PK vydalo MŽP stanovisko dne 13.1.2010, v němž je konstatováno, že posouzení ZÚR PK na životní prostředí a na veřejné zdraví bylo provedeno v souladu s požadavky platného stavebního zákona a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, čili je pouhá spekulativní úvaha navrhovatelů o tom, že „*toto pochybení odpůrce není zhojeno ani tím, že MŽP následně z neznámých důvodů na splnění těchto požadavků netrvalo*.“ Rozhodující je stanovisko MŽP, nikoli tato ničím nepodložená úvaha navrhovatelů. Přece odpůrce vzhledem k uvedenému souhlasnému stanovisku nebyl oprávněn a ani povinen „*nutit*“ MŽP v dané věci, aby vydalo nesouhlasné stanovisko, či že by odpůrce sám nahradil toto souhlasné stanovisko svým vlastním nesouhlasným za MŽP.

Krajský soud zároveň odkazuje na předchozí argumentaci o tom, že nezákonnost posouzení vlivu na životní prostředí neshledal ani NSS při přezkumu územního plánu. Tvrzení o neposouzení koridoru R35 z hlediska lokalizace vlivu je nedůvodné, když je navíc koncipováno v obecné rovině, bez konkrétních skutečností týkajících se této námítky. Proto plně postačuje, když v této námitce soud uvede, že takové posouzení koridoru R35 ZÚR PK

obsahuje, když je v něm zahrnuto posouzení rozvojových oblastí různého významu (republikový význam, krajský význam, vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj str. 54, 57, 58, 55). Koridor R35 byl vyhodnocen konkrétně s uvedením podrobných lokalizací (viz např. vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj, kap. 7.5.2, 7.5.5. a kap. 26).

Rovněž tak není pravdou, že by v ZÚR PK nebyly vyhodnoceny synergické a kumulativní vlivy, srov. Vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj, (kap. 7.2., str. 44, str. 55 atd., dále očekávané vlivy realizace návrhu ZÚR PK na všechny složky životního prostředí jsou souhrnně vyhodnoceny ve Vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj, str. 104 – 105, 105-107, kdy jsou uvedena opatření k minimalizaci negativních vlivů ZÚR na životní prostředí a v závěru jsou doporučena kompenzační opatření). ZÚR PK jsou zpracovány v souladu s požadavky Směrnice evropského parlamentu a rady 2001/42/ES ze dne 27.6.2001. Požadavky stanovené zmíněnou Směrnicí (příloha č. 1) jsou zároveň uvedeny v § 2 zák. č. 100/2001, které zahrnuje transformaci těchto požadavků Směrnice tak, že se posuzují zejména vlivy na veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti. Obsah vyhodnocení vlivu ZÚR na životní prostředí je pak podrobně obsažen v příloze ke stavebnímu zákonu, který upravuje rámcový obsah vyhodnocení vlivů politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje a územního plánu na životní prostředí pro účely posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí (bod. 5 přílohy ke stavebnímu zákonu). ZÚR PK tyto očekávané vlivy realizaci návrhu ZÚR PK obsahují (zejména viz vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj str. 104-105, str. 105-107), když jsou zde uvedena i opatření k minimalizaci negativních vlivů ZÚR na životní prostředí včetně doporučených kompenzačních opatření. Ostatně o dostatečnosti takového posouzení svědčí i kladné stanovisko MŽP ze dne 13.1.2010 (str. 3). Rovněž není pravdou, že nebyly vyhodnoceny vlivy na veřejné zdraví, tj. obsaženo ve Vyhodnocení vlivů na životní prostředí, kap. 3.1.5., 3.2.3., 6.2., 6.3., 7.5. – 7.10. a 7.9., dále jsou zde popsány pozitivní vlivy z hlediska veřejného zdraví (očekávané část Očekávané vlivy realizace návrhu ZÚR PK na životní prostředí, str. 104). Dále toto posouzení je obsaženo ve Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj, str. 53, 66, 70, 104. Není pravdou, že chybí vyhodnocení variant R35. Koncept úvodního plánu obsahoval tři základní varianty trasy rychlostní silnice R35. V dané věci bylo postupováno i v souladu s platnou právní úpravou (výše zmíněná příloha stavebního zákona, bod 5., podle něhož vyhodnocení vlivu na životní prostředí musí obsahovat porovnání zjištěných nebo předpokládaných kladných a záporných vlivů podle jednotlivých variant řešení a jejich zhodnocení a srozumitelný popis použitých metod vyhodnocení včetně jejich omezení). Toto porovnání je obsaženo v kapitole 8. Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj, přičemž v dané věci mohla být vyhodnocena ta varianta, která byla obsažena v územním plánu. Variantní řešení bylo obsaženo pouze v konceptu územního plánu, avšak mohla být vyhodnocena pouze jedna varianta, která byla obsažena v územním plánu (varianta C alt) tato varianta byla pak převzata z územního plánu do ZÚR PK, které její vyhodnocení obsahuje (kap. 8 Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj). Jestliže ani v zadání ZÚR PK nebylo požadováno variantní řešení koridoru R35 (a být ani nemuselo, když byla využita zákonná možnost převzít aktuální a dohodnuté řešení koridoru R35 s územního plánu dle § 187 odst. 2 stavebního zák.), tak nebylo ani třeba posuzovat variantní řešení, když takové ani neexistovalo. Navrhovatelé ostatně ani neuvedli, že by právní úprava navíc ukládala odpůrci vždy navrhopvat variantní řešení v rámci posuzování SEA. Není tedy pravdivé tvrzení navrhovatelů, že posouzení v rozporu se směrnicí SEA bylo neúplné, a že nemohlo dojít k žádnému vyhodnocení vlivu na životní prostředí celého koridoru R35, když, jak soud již ostatně výše uvedl, a potvrdil to i NSS ve zrušujícím rozsudku, v dané věci nebylo převzetí

„neúplného“ koridoru R35 s územního plánu do ZÚR PK nezákonné, čili nemohlo být ani z tohoto důvodu nezákonné posouzení vlivů na životní prostředí dle zmíněné směrnice SEA, jak tvrdili navrhovatelé (bod 3.6). Předně je nutné konstatovat, že navrhovatelé a) a b) měli možnost vyjádřit se ke koridoru R35 jako celku, a to v případě přijetí územního plánu. V případě ZÚR PK však předmětem tohoto OOP není řešení R35, které by bylo celé přijato z územního plánu. Jak již soud výše uvedl, zcela zákonným způsobem bylo řešeno převzetí pouze části koridoru R35, tj. postupem dle § 187 odst. 2 stavebního zákona byla převzata část koridoru R35, mimo jiné i bez území navrhovatelů a) a b). Protože, jak soud již výše uvedl, nebyli tito navrhovatelé ani aktivně věcně legitimováni v podání návrhu, tedy nebyli dotčeni na svých právech, nemohli být kráceni ani na svých procesních právech, když právo uplatnit své námitky jim zůstane zachováno v souvislosti s aktualizací zmíněného vypuštěného úseku koridoru R35, která však není, nebyla a ani nemohla být předmětem řešení přijatého navrhovateli napadených ZÚR PK tímto návrhem.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že ve vztahu k navrhovatelům a) a b) byl návrh nedůvodný, a proto jej musel zamítnout (§ 101d odst. 2 s.ř.s.).

Ve vztahu k navrhovatelům c) a d) nemohl dospět krajský soud k jiným závěrům, než které byly obsaženy ve zrušeném rozsudku, neboť závazný právní názor NSS obsažený ve zrušujícím rozsudku neobsahuje jiný odchylný závěr (srov. bod 47 – 52 zrušujícího rozsudku, když v bodu 52 je výslovně uvedeno, že námitky stěžovatelů c) a d) nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a rozhodnutí krajského soudu je v části posouzení jejich návrhů zcela v souladu se zákonem).

Proto soudu nezbylo, než aby uvedl opětovně argumentaci obsaženou ve zrušujícím rozsudku ve vztahu k námitkám navrhovatelů c) a d):

Rovněž navrhovatelé ad c) a ad d) nebyli aktivně věcně legitimováni k podání návrhu. Tito navrhovatelé sice v návrhu v souvislosti s prokázáním své aktivní procesní legitimace podle ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. tvrdili, a to jako vlastníci pozemků, na nichž je ZÚR PK veden koridor R35, že došlo k zásahu do jejich práv (navrhovatel ad c/ tvrdil, že na těchto pozemcích hospodaří a že tedy došlo k zásahu do jeho vlastnického práva, práva na spravedlivý proces a práva podnikat a provozovat hospodářskou činnost, navrhovatel ad d/ jako vlastník těchto pozemků tvrdil, že došlo k zásahu do jeho vlastnického práva a práva na spravedlivý proces), avšak z obsahu návrhu nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o tom, že by k takovému zásahu v případě těchto navrhovatelů skutečně mělo v souvislosti s napadeným OOP dojít. Jinými slovy, z návrhu nevyplývá, že by vydaným ZÚR PK byli tito navrhovatelé skutečně zkráceni, tj. že došlo k dotčení jejich veřejných subjektivních práv ve smyslu ust. § 2 s.ř.s. Samotné tvrzení těchto navrhovatelů o tom, že došlo k zásahu do jejich výše uvedených práv, ještě samo o sobě bez dalšího automaticky neznamená, že tito navrhovatelé byli kráceni na svých právech ve smyslu ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. Věcné důvody návrhu se totiž týkají již výše zmíněného koridoru R35 ZÚR PK, který nebyl součástí napadaného ZÚR PK, když jak soud již výše uvedl, v důsledku rozsudku NSS ze dne 26.8.2009, č.j. 7Ao 1/2009-56, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 23.9.2009, č.j. 7Ao 1/2009-75, napadené ZÚR PK neobsahují celý koridor R35, když v rozsahu zrušeného úseku nebylo možné převzetí celého koridoru R35 z územního plánu do ZÚR PK. Dále je nutné konstatovat, že pouhé tvrzení navrhovatelů o krácení jejich práv pro prokázání jejich aktivní věcné legitimace nestačí. Navrhovatelé by totiž museli v návrhu tvrdit skutečnosti, které by o tomto krácení svědčily. Skutečnost, že vlastníci pozemků na území dotčeném ZÚR PK hospodaří, sama o sobě, bez dalšího, není důvodem pro vyslovení závěru o nezákonnosti

tohoto opatření obecné povahy. Kdyby tomu tak bylo, tak by ad absurdum nemohlo dojít ke schválení žádného takového OOP, které by zahrnovalo území s pozemky, které jsou ve vlastnictví soukromých vlastníků, protože ve většině případů takové dotčení práv z tohoto jednoho druhu nástrojů územně plánovací činnosti vyplývá. Navíc podle názoru krajského soudu, i v případě ZÚR PK musí soud zkoumat, zda omezení vlastnických i jiných práv vyplývající z tohoto nástroje územního plánování, mají ústavně legitimní a zákonné cíle, a jsou činěna jen v nezbytné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě k rozumně zamýšlenému cíli nediskriminačním způsobem, a s vyloučením libovůle (zásady subsidiarity a minimalizace zásahu), přičemž za předpokladu dodržení těchto zásad subsidiarity a minimalizace zásahu může tímto nástrojem územního plánování dojít k omezení vlastníka, nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům, či stavbám v území regulovaném tímto OOP, přičemž takové omezení nepřesáhne spravedlivou míru a jen v takovém případě uvedené omezení nevyžaduje souhlas dotčeného vlastníka a tento je povinen strpět jej bez náhrady (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21.7.2009, č.j. 1Ao 1/2009-120, které se sice vztahuje na územní plán, ale lze jej analogicky použít i v případě ZÚR PK). Ke zkoumání předpokladů dodržení zásad subsidiarity a minimalizace zásahu je však nutné, aby navrhovatel v návrhu napadajícím ZÚR PK nejen tvrdil krácení na svých právech ve smyslu § 101a odst. 1 s.ř.s., ale aby uváděl skutečnosti, případně důkazy, svědčící o skutečné možnosti krácení na jeho právech, majícím vliv na zákonnost napadeného OOP. Takové skutečnosti však v návrhu obsaženy nebyly. Navíc, a to v neposlední řadě, z připojené dokumentace nevyplývá, že by navrhovatelé ad c) a ad d) využili některou ze zákonných možností uplatnění námitky nebo připomínky v průběhu projednávání územního plánu a napadených ZÚR PK. Tito navrhovatelé v podstatě uvedli tyto připomínky a námitky až v návrhu na zrušení uvedeného OOP podaném ke správnímu soudu. Ten však není oprávněn nahrazovat činnost povinného subjektu k projednání těchto připomínek a námitek, když v této fázi se jedná již o soudní přezkum OOP, přičemž právě soud ve správním soudnictví by se měl zabývat jen tím, jaký způsobem se příslušné orgány při projednání ZÚR PK v řízení o zásadách územního rozvoje vypořádaly s jednotlivými námitkami a připomínkami (§ 39 zák. č. 183/2006 Sb. stavební zákon). Soud však nemůže nahrazovat činnost příslušných orgánů státní správy, neboť by zasahoval nepřipustným způsobem do jejich pravomoci. Podle názoru krajského soudu se i v soudním řízení o zrušení opatření obecné povahy, tj. v daném případě ZÚR PK, může soud námitkou omezení vlastnických a jiných věcných práv na návrh vlastníka pozemků dotčených tímto OOP zabývat v řízení podle § 101a s.ř.s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování ZÚR PK své námitky nebo připomínky proti dotčení jeho práv v důsledku navrhovaných a schvalovaných ZÚR PK a tedy umožnil příslušnému orgánu se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek zákonem stanoveným postupem (§ 39 zák. č. 183/2006 Sb. – stavební zákon, v platném znění). Takový navrhovatel, tedy vlastník, tj. zejména vlastník pozemků v území regulovaném ZÚR PK, musí dát „šanci“ příslušnému orgánu v rámci schvalování a přijímání ZÚR PK, aby mohl reagovat na výhrady tohoto vlastníka, a soud není oprávněn a ani povinen se těmito výhradami zabývat bez existence těchto připomínek či námitek uplatněných v řízení o Zásadách územního rozvoje.

Soud proto dospěl k závěru, že i v případě těchto navrhovatelů, tj. ad c) a ad d), nedošlo ke krácení na jejich právech ve smyslu ust. § 101a odst. 1 s.ř.s., tedy, že tyto navrhovatelé nebyli dotčeni na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu ust. § 2 s.ř.s., a byl tak dán důvod pro zamítnutí návrhu i ve vztahu k těmto navrhovatelům (§ 101d odst. 2 s.ř.s.).

Navrhovatelé nebyli v řízení úspěšní, proto jim nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému odpůrci soud toto právo nepřiznal, když mu náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. října 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová